

ismerősség elve

Az "ismerősség" elvének mindenfajta zeneélvezetben nagy szerepe van. A legnagyobb [zeneszerző](#) [1]k is többnyire az adott kor átlagkomponistáinak fordulatait, közhelyeit használták fel. A [tánczene](#) [2]ben, amelyben az azonnali befogadás elérése a cél, ez még inkább a siker feltétele. A zene mindennapos használata során szinte beleitatódnak a hallgatókba az alapvető [formá](#) [3]k, [dallam-](#), [harmónia-](#), [4] [ritmus](#) [5]képletek. Az egyszerű harmóniavilág, az [ostinato](#) [6]jellegű ismétlések, [monoton](#) [7] ritmika erősíti és szüli is azt az érzést, hogy ez az én zeném. Ennek az ismerősségérzésnek nagy szerepe van minden tömegműfajban. Az ilyen zene lehetővé teszi a hallgató számára a teljes azonosulást. Ugyanakkor tény, hogy az igazi művész és alkotás, produkció attól értékes, hogy egyéni, eredeti, és nincs az az érzésünk, hogy már sok hasonlót hallottunk, láttunk. [ismétlés](#), [\[sztereotípi](#) [8]

Forrás webcím: <https://www.zenci.hu/szocikk/ismerosseg-elve>

Hivatkozások:

- [1] <https://www.zenci.hu/szocikk/zeneszerzo>
- [2] <https://www.zenci.hu/szocikk/tanczene>
- [3] <https://www.zenci.hu/szocikk/forma>
- [4] <https://www.zenci.hu/szocikk/dallam-%2C-harmonia-%2C>
- [5] <https://www.zenci.hu/szocikk/ritmus>
- [6] <https://www.zenci.hu/szocikk/ostinato>
- [7] <https://www.zenci.hu/szocikk/monoton>
- [8] <https://www.zenci.hu/szocikk/ismetles%2C-%C2%9Bsztereotipia>